

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ματθ. ιδ' 14-22)

Εκείνο τον καιρό, ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν κόσμον καὶ τοὺς σπλαχνίστηκε, καὶ γιάτρεψε τοὺς ἀρρώστους τῶν. Ὅταν ἔπεσε τὸ δειλινό, τὸν πλησίασαν οἱ μαθητές του καὶ τοῦ εἶπαν: «Ὁ τόπος εἶναι ἐρημικός, καὶ ἡ ὥρα πιά περασμένη. Διῶξε τὸν κόσμον νὰ πᾶνε στὰ χωριά γιὰ ν' ἀγοράσουν φαγητά νὰ φᾶνε». Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς εἶπε: «Δέν ὑπάρχει λόγος νὰ φύγουν, δώστε τοὺς ἑσεῖς νὰ φᾶνε». «Δέν ἔχουμε ἐδῶ παρά πέντε ψωμιά καὶ δύο ψάρια», τοῦ ἀπαντοῦν. «Φέρετε μοῦ τὰ ἐδῶ», τοὺς λέει. Κι ἀφοῦ πρόσταξε τὸν κόσμον νὰ καθίσει γιὰ φαγητό πάνω στό χορτάρι, πῆρε τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δύο ψάρια, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του στόν οὐρανό, τὰ εὐλόγησε, ἔκοψε τὰ ψωμιά σέ κομμάτια καὶ τὰ ἔδωσε στους μαθητές, καὶ οἱ μαθητές στό πλῆθος. Ἔφαγαν ὅλοι καὶ χόρτασαν. Καὶ μάζεψαν τὰ περισσεύματα ἀπό τὰ κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμάτα. Αὐτοὶ ποὺ ἔφαγαν ἦταν περίπου πέντε χιλιάδες ἄντρες, χωρὶς τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Ἀμέσως ὕστερα ὁ Ἰησοῦς ὑποχρέωσε τοὺς μαθητές του νὰ μποῦν στό καΐκι καὶ νὰ πᾶνε νὰ τὸν περιμένουν στήν ἀπέναντι ὄχθη, ὥσπου αὐτὸς διαλύσει τὰ πλῆθη.

Ω αδελφοί, σας παρακαλῶ και σας ικετεύω στο ὄνομα της ευσπλαχνίας του Θεοῦ: Πιστεύετε στο Ευαγγέλιο και στη μαρτυρία της Αγίας Εκκλησίας, και τότε θα γευθεῖτε, ἡδη ἀπ' αὐτὴ τη γη, τη μακαριότητα του παραδείσου. Αληθινά, η βασιλεία του Θεοῦ εἶναι μέσα μας: Η ἀγάπη του Θεοῦ χαρίζει στην ψυχή τον παράδεισο. Πολλοὶ πρίγκιπες και ἄρχοντες εγκατέλειψαν τους θρόνους τους, ὅταν γνώρισαν την ἀγάπη του Θεοῦ. Κι αὐτό εἶναι ευνόητο, γιατί η ἀγάπη του Θεοῦ εἶναι φλογερή. Με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος η χαρά της ψυχῆς φτάνει ως τα δάκρυα, και τίποτα ἐπίγειο δεν μπορεί να συγκριθεῖ μαζί της.

Ὅσιος Σιλουανός ο Αθωνίτης

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

**† Η' ΜΑΤΘΑΙΟΥ, Σίλα, Σιλουανού,
Κρησκεντος, Ἐπαινετοῦ, Ἀνδρονίκου ἀποστόλων
ΚΥΡΙΑΚΗ 30 Ἰουλίου 2017**

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Α' Κορ. α' 10-17)

Αδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες, καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἦτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῖ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Ἐδηλώθη γὰρ μοι περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί μου, ὑπὸ τῶν Χλόης ὅτι ἔριδες ἐν ὑμῖν εἰσι. Λέγω δὲ τοῦτο, ὅτι ἕκαστος ὑμῶν λέγει: Ἐγὼ μὲν εἶμι Παύλου, ἐγὼ δὲ Ἀπολλῶ, ἐγὼ δὲ Κηφᾶ, ἐγὼ δὲ Χριστοῦ. Μεμερίσται ὁ Χριστός; Μὴ Παῦλος ἐσταυρώθη ὑπὲρ ὑμῶν; Ἡ εἰς τὸ ὄνομα Παύλου ἐβαπτίσθητε; Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα εἰ μὴ Κρίσπον καὶ Γάϊον, ἵνα μὴ τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα. Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα. Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ' εὐαγγελίζεσθαι, οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

Να πορεύεσαι στη ζωή σου με απλότητα, και μην κάνεις το σοφό μπροστά στο Θεό. Η πίστη πηγαίνει οπου υπάρχει απλότητα, ενώ η υψηλοφροσύνη ακολουθεί τον άνθρωπο, που κάνει λεπτούς και έξυπνους συλλογισμούς, και παρουσιάζει τα πράγματα διαφορετικά από ότι είναι στην πραγματικότητα. Αυτό όμως τον απομακρύνει από το Θεό.

Ὅσιος Ισαάκ ο Σύρος

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Α΄ Κορ. α΄ 10-17)

Αδερφοί, σᾶς ζητῶ, στό ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νά εἶστε ὅλοι σύμφωνοι μεταξύ σας καί νά μήν ὑπάρχουν ἀνάμεσά σας διαιρέσεις, ἀλλά νά εἶστε ἐνωμένοι, μέ μία σκέψη καί μέ ἕνα φρόνημα. Αὐτό τό γράφω, ἀδερφοί μου, γιατί μέ πληροφοροῦσαν γιά σᾶς ἄνθρωποι τῆς Χλόης ὅτι ἔρχεστε σέ προστριβές μεταξύ σας. Θέλω νά πῶ ὅτι ὁ καθένας σας λέει κάτι διαφορετικό. Ὁ ἕνας λέει: «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Παύλου», ὁ ἄλλος: «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Ἀπολλῶ», ἕνας ἄλλος: «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Κηφᾶ» καί κάποιος ἄλλος: «Ἐγώ εἶμαι τοῦ Χριστοῦ». Διαμοιράστηκε, λοιπόν, ὁ Χριστός; Μήπως εἶναι ὁ Παῦλος ποῦ πέθανε πάνω στό σταυρό γιά νά σᾶς σώσει; Ἦ μήπως στό ὄνομα τοῦ Παύλου ἔχετε βαπτιστεῖ; Εὐχαριστῶ τό Θεό πού δέ βάφτισα κανένα σας ἐκτός ἀπό τόν Κρίστο καί τό Γάιο. Ἔτσι δέν μπορεῖ νά πεῖ κανείς πῶς βαπτιστήκατε στό δικό μου ὄνομα. Naί, βέβαια, βάφτισα καί τήν οἰκογένεια τοῦ Στεφανά. Ἐκτός ἀπ' αὐτούς, ὅμως, δέ θυμᾶμαι νά βάφτισα κανέναν ἄλλο. Ἡ ἀποστολή πού μοῦ ὄρισε ὁ Χριστός δέν ἦταν νά βαπτίζω, ἀλλά νά κηρύττω τό εὐαγγέλιο, χωρίς σοφά καί περιτέχνα λόγια, ὥστε ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ στό σταυρό νά μή χάσει τό περιεχόμενό του.

Γι' αὐτό λέω ὅτι, ὅπου κι αν εὐρεθεῖ ὁ ἄνθρωπος, νά μην ἀπελπίζεται. Na μην τα χάνει, νά μην τα σαστίζει. Για τον ἄλφα ἢ βῆτα λόγο, ὁ Θεός γνωρίζει, σε δοκιμάζει. Σε δοκιμάζει: Μπορεῖς νά κρατήσεις αὐτήν τή θλίψη; Μπορώ. Θα σου δώσει χάρισμα. Δεν μπορεῖς; Κι αὐτό που σου ἔδωσα, θα το ἀφαιρέσω. Ἐγώ δεν θέλω δειλοῦς ἀνθρώπους. Δειλός ἄνθρωπος δεν ἀξίζει τίποτε. Ἐνώ ὁ τολμηρός πάντα βγαίνει νικητής.

Ἱερομόναχος Εφραίμ Κατουνακιώτης

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ (Ματθ. ιδ΄ 14-22)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολὺν ὄχλον, καὶ ἐσπλαγγνίσθη ἐπ' αὐτοῖς καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν. Ὁψίας δὲ γενομένης προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες: Ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα ἤδη παρήλθεν· ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κώμας ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς βρώματα. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς: Οὐ χρειᾶν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ: Οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μὴ πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας. Ὁ δὲ εἶπε: Φέρετέ μοι αὐτούς ὧδε. Καὶ κελεύσας τοὺς ὄχλους ἀνακλιθῆναι ἐπὶ τοὺς χόρτους, λαβὼν τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τοὺς ἄρτους οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις. Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις. Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων. Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον καὶ προάγειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως οὗ ἀπολύσει τοὺς ὄχλους.

